

Tengo la camisa negra: Primul clopoțel, ultimul dangăt

Una e în fața cimitirului, alta e în deal și cea de-a treia e între cele două. În centru, cum s-ar spune. Și toate sunt deschise, deși e puțin trecut de ora 8:00. La cea din dreptul cimitirului, sunt deja mușterii. Vorbesc peste mese. Și se cinstesc. Drofer, apă, malț din orz, mălai, hamei. Le e sete. Foarte sete. Până la urmă, se îndură unul să ne lămurească. Nu-l găsim pe preot, azi, că e luni, abia ieri a fost, la Liturghie. Nu poate să se abțină, îl roade curiozitatea: Dar ce treabă ai cu el? Și apoi tace. Tace și parcă ne dă cu tifla. Îi dăm și noi. Te-ai trezit cu berea-n nas, de dimineață, muistule! Ne mișcăm spre dreapta, la drumul principal, un fel de limbă neagră dând ocol satului. Iar satul e cât un cuib de barză stearpă și rămasă peste iarnă. Bețivanul strigă din spate: Băă, dar ce treabă ai cu el? Îi facem un gest. Ne facem brațul roată. Vrem să ne taie împrejur, băă! Scăpăm de el și nici de data asta nu avem cine știe ce spor. L-am ochit, la cât e de pustiu drumul, e ieșit la poartă. Îl abordăm și pe el, dar nu are chef de vorbă. Rupe niște iarbă, de pe marginea șanțului. Popa e la el acasă! Mai precis, în deal. Și ne spune și cum îl cheamă: Mitică Dracu să-l ia! Mai riscăm o întrebare: Băi nene, unde sunt copiii? Ridică din umeri. El nu știe. Nimeni nu știe. Dracu să-i ia! Îi căutăm prin curtea bisericii. Nu-s acolo. Nu e nimeni. E un pustiu de parcă sărăcia s-a născut la sat. Pe o alee, sunt înșirate câteva cruci. Fețele locului, frunțașii: Trandafir îmbobocit, inimile ni le-ai rănit, rana-i adâncă și doare, suferința noastră-i mare. Satul Făurei, din mijlocul Bărăganului, e așa: o casă e locuită, două nu. Se termină satul. Se termină! În zonă, nici strugurii nu s-au făcut. Ne lămurește o gospodină. I-au mâncat graurii și omizilii. Așa spune ea, omizilii. Va aduna așa, cam o poală, pentru cazanul de țuică. Casele locuite stau ba să cadă, ba să plângă, ba să

se prăvale în lacul Mostiștea. Cele nelocuite sunt deja moarte. În centru, la cealaltă cârciumă, deschisă tot de neamul lui Negoită, neam de vază, tot un fel de omizi, usucă tot, vânzătoarea se bate de muscă. În rafturi sunt câteva sticle prăfuite de vinars. Două de vin. Și câteva pungi cu chipsuri. Cică așteaptă să vină mașina cu marfă. Și să vină și Parpală, un localnic. E mai tânăr. Nici el nu știe unde sunt copiii. El nu are și nici nu face fiindcă nu e însurat. Și s-ar însura, dar nu are cu cine. Media de vârstă trece de 60. În 10 ani, maxim, pe ulițe, printre uluci, vor veghea umbrele. Umbrele oamenilor. Umbrele câinilor. Umbrele viței-de-vie cu strugurii mâncați de umbrele graurilor. Ultima căsătorie a fost oficiată în urmă cu 7 ani. Și-n deal, de fapt un drum de câțiva pași, cum faci cu dreapta, e casa preotului. E mai mult un bordei. Doar tabla e nouă. Nouă și ciufulită. Coana preoteasă, în schimb, pare de când e lumea. Veche. Și tot ciufulită. Nu-l cheamă Mitică. Îl cheamă Sorin. Și are doi câini. Unul e Mitică Dracu să-l ia, celălalt e Mutu. Și ne lămurește femeia: anul ăsta, omul ei a oficiat un singur botez. Băiat? Fată?? Ridică din umeri. Și cum a fost botezat? Nici așa ceva nu știe sigur. Ceva, maică, așa, lung, vreo 3-4 nume. Edson Arantes do Nascimento, zis și Pele?! Tace. Nu știu eu, puiule. Și-aflăm că preotul e în satul vecin, la Ulmu, că se deschide anul școlar. Va suna primul clopoțel. Primul clopoțel, ultimul dangăt. E la Ulmu că școala din sat, mare cât un siloz, e părăsită de doi ani. Ultima oară, într-o sală, a funcționat o grădiniță. Și venea așa: deschideai ușa metalică, grea, iar imediat dădeai într-un hol, vopsit în cafeniu. Ca un hol de spital de tuberculoși. Acum, pe ușă stă scris: GROVE ST 4-LIFE. Sălile de clasă sunt pe stânga. Grădinița funcționa în ultima sală, lângă grupul sanitar. Funcționa cu un singur copil. Un copil și o educatoare. Plictisită. Extrem de plictisită. Acum, clădirea e casă pentru porumbei. Curtea e casă pentru știr. La parter, ferestrele sunt din policlorură de vinil. PVC. Alți bani, altă distracție. Etajul pare bântuit. În spate, își fac de lucru două ghioarle. Ele se sperie de noi și noi de ele. Huuoo! E și

un tobogan. Sărac, extrem de sărac. Sub el e o groapă de gunoi. Cei de la cârciuma din fața cimitirului aruncă ce e de aruncat. De regulă doze de energizante. Red Bull. Planet Energy. Sexi Italia. E și un grup sanitar în curte. Doar pereții și-au dovedit o oarecare utilitate. Cineva a avut grijă să scrie pe ei un îndemn din galeria dinamovistă: MUIE FCSB. Dar și un TE IUBESC, CORINA, care ne dă ceva speranțe. Dar avem și noroc. Ieșind pe poarta vechii școli, dăm nas în nas cu ei. Sunt ciorchine, pe strada Orhideelor. Că-n Făurei, pe DJ 304, orhideele cresc precum mătrăguna. Ciucuri-ciucuri. Și-i numărăm: unu-doi-trei-patru. Numărăm așa până la nouă. Aștia sunt toți copiii din Făurei, așteaptă să vină microbuzul școlar. Câțiva sunt din sat. Ceilalți provin din centrul de plasament. Cei din centrul de plasament sunt însoțiți. De o doamnă. Și ea plictisită. Extrem de plictisită. Cei din sat sunt ușor de deosebit de cei din centrul de plasament. Copiii localnicilor au buchete de flori în mână, ambalate frumos, în celofan, ca la oraș. Pleacă timp de câteva minute și de câțiva kilometri spre școala din satul vecin, din Ulmu, încă nepărăsită. Și-acolo sunt tot câțiva copii. Câteva zeci. Nu multe. Trei-patru. Orice an școlar nu se poate deschide decât prin oficierea unei slujbe religioase. Doi preoți își fac de lucru. Unul e Sorin. Celălalt e soțul directoarei. Totul pare o alienare colectivă. Seamănă mai degrabă cu o slujbă de exorcizare. Tatăl nostru/ Care ești în ceruri, / Sfințească-se numele Tău, / Vie împărăția Ta, / Facă-se voia Ta, / Precum în cer așa și pe Pământ. O femeie leșină. Ceilalți își fac cruci largi. Un altul, rămas în a VIII-a de-acum 4 ani, are brațele tatuate. Kiss me sex. Un alt copil repetă continuu: Doamne-miluieste, Doamne miluieste, Doamne miluieste. La nivelul întregii comune, raportul dintre natalitate și decese este de 1 la 20. În clasa pregătitoare, din satul vecin, Făurei, e înscris un singur copil, o fetiță. A sunat clopoțelul în satele din Bărăgan. Și, ca niciodată, copiii au fost întâmpinați cu extrem de multă căldură. E încă vară târzie, pe tablă parcă ghicim un bine a-ți venit care nu ne mai intrigă, ne punem picioarele la spinare și dăm radioul pe Europa FM.

Prin geamul lunetei, se înfioară satul: Tengo la camisa negra
/ Porque negra tengo el alma / Yo por ti perdí la calma / Y
casi pierdo hasta mi cama. Doamne-miluieste, Doamne-miluieste,
Doamne-miluieste!